

KRITIKA

Jaz, središče mojega sveta

ODER

MEMEMEME

Režija in koreografija Jan Rozman

Emanat

●●●●●

✂ Maša Radi Buh

Celostna vizualno-zvočna podoba koreografa in plesalca **Jana Rozmana**, od brezmadežno belih tenisk (kostumografija **Tanja Padan**) do štirih mobilnih telefonov znamke Apple v predstavi MEMEMEME, kriči, da gre za umetniško delo ljudi, ki so v svojih dvajsetih. Prav tako generacijski je internetni fenomen mema, podobe ali posnetka, ki se prosto deli med uporabniki in služi kot ilustracija za neko stanje ali idejo. Vezivo uprizoritve je tako spoj nešteti vizualnih, popkulturnih in glasbenih referenc pa vse do miksa domačih in tujih popularnih šlagerjev, ki že od začetka preverjajo našo seznanjenost z goro referenc, ki jih je dobro poznati, da veljamo za memovsko pismene.

Senzorično prenasičen prvi del predstave, v katerem se za našo pozornost borijo štirje performerji (**Julija Pečnikar**, **Peter Frankl**, **Daniel Petković** in **Kaja Janjić**) in na belo platno projicirani štirje posnetki kamer mobilnih telefonov, izpostavlja bizarnost samega nastajanja memovskih figur. Primerno kadriranje kamere že skorajda groteskne, ponavljajoče se gibalne fraze, ki izražajo jasno berljiva emocionalna stanja, pretvori v podobe, ki jih je internetni jezik estetsko označil kot primerne za nadaljnjo obdelavo in deljenje v kontekstu kulture memov.

Performerji pred kamerami nenehno proizvajajo vsebine in izpostavljajo sebe, kar se povezuje z besedno igro v naslovu predstave (prevedeno v jazjazjazjaz). Ta napeljuje na egocentričen aspekt sodobne internetne kulture, kjer del vsebin sloni na nenehnem izpostavljanju samega sebe. Naval informacij, ki se plastijo od glasbene podlage (**Vid Merlak**) do na videoposnetke prilepljenega besedila, se ujema z intenzivno multimedijstostjo spletnega brskanja.

Pomemben element predstave je pogled, ki kaže naravo pozornosti določene osebe. Sprva razpršen fokus se ob prelomu v

uprizoritvi (dramaturgija **Varja Hrvatin**) preoblikuje v ključno orodje povezanosti med performerji, saj izginejo vsi telefoni kot pripomočki, skozi katere so se opazovali prej. Če so bile koreografije, namenjene kameri, energetske, kaotične in nastopaške, zdaj umirjeni in kontrolirani gibi niso več namenjeni proizvajanju imitacij internetnih vsebin, temveč se usmerjajo k uglaševanju skupnosti teles na odru. S pomočjo pogleda performerji posnemajo drug drugega in usklajujejo svoje gibanje, kar predstavlja kontrapunkt individualističnim težnjam prvega dela.

Fascinacija z memovsko kulturo je sočasno tudi temelj, na katerem se razvija karikirana refleksija negativnih in ekscesnih vidikov udeležbe na svetovnem spletu. Kljub številnim humorim trenutkom predstava na koncu ponuja tako optimistično kot pesimistično smer branja podobe mlajših generacij. In če meme lahko opredelimo tudi kot podobo, ki jo z lahkoto dekodirajo le posamezniki z nekim specifičnim referenčnim poljem, je tudi MEMEMEME neke vrste meme, saj se zdi, da tudi gledalcem v poplavi informacij umanjka nekaj pomembnih nanašalnih točk ali celo podob, na katere bi lahko tako kot na meme pripeli lastne misli. ✕

Vezivo uprizoritve je spoj nešteti vizualnih, popkulturnih in glasbenih referenc pa vse do miksa domačih in tujih popularnih šlagerjev, ki že od začetka preverjajo našo seznanjenost z goro referenc, ki jih je dobro poznati, da veljamo za memovsko pismene.

Če so bile koreografije, namenjene kameri, energetične, kaotične in nastopaške, zdaj umirjeni in kontrolirani gibi niso več namenjeni proizvodnji imitacij internetnih vsebin, temveč se usmerjajo k uglaševanju skupnosti teles na odru.

📍 Nada Žgank